

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 τρέχοντος Σεπτεμβρίου ἕως 15 προσεχούς Σεπτεμβρίου 1897 καὶ ἀφαιρῶν οἱ αἰτοῦντες τὰ ἐγγραφῶσι συνδρομητὰ νὰ ἀποστέλλωσι συνδρομὴν διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα μόνον. Οὐδεμίαν συνδρομὴν δύναται νὰ ἀρτίσῃ ἀπὸ ἄλλης ἐποχῇ παρὰ ἀπὸ τῆς 15 Σεπτεμβρίου 1896.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ πενταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Οἱ κίνδυνοι οἵτινες ἀπειλοῦσι τὸν Ἑλ-

ληνισμόν ὁσημέραι αὐξάνουσι καὶ πολλαπλασιάζονται καθιστάμενοι ἐπιτακτικώτεροι καὶ ἐμβάλλοντες εἰς σκέψεις καὶ αὐτοὺς τοὺς ψυχρακιωτέρους καὶ ἀπαθέστερον ἐπισκοποῦντας τὰ ἐθνικὰ πράγματα. Ἔως χθές, ἡκούμεν τὰς ὑλακὰς τῶν μαινομένων Βουλγάρων, ἐφοβούμεθα τὰς ἐνεργείας αὐτῶν μόνον καὶ τὰς κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου ἐπιδρομὰς αὐτῶν, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐστρέψαμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἀδρανῆ ἀτυχῶς, ἄβουλον, ἄνευ σκοποῦ, ἄνευ σχεδίου. Τί ἐπράξαμεν τότε κατ' αὐτῶν ; τί ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν, ὅπως ὤμεν εἰς θέσιν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τοὺς σήμερον ἀναφανισμένους νέους κινδύνους ἐκ τῶν φυλετικῶν διαιρέσεων καὶ ἀντιποιήσεων ; Ἀληθῶς οὐδὲν ! Καὶ οὕτω παριστάνεθα πρὸ νέων γεγονότων ὡς ἄλλοι ἱερεῖμαί θρηνηδούντες καὶ κοπτόμενοι διὰ τὴν νέαν ἀπώλειαν συμφερόντων καὶ διότι δημιουργεῖται κατάστασις ἐπὶ ἐπικίνδυνος. Ὁ εἰς ἐχθρὸς ἐδιπλασιάσθη καὶ αὐριον θὰ αὐξηθῇ διὰ τῆς προσθήκης καὶ ἐτέρου. Τοὺς Βουλγάρους διεδέχθησαν οἱ Ρωμοῦνοι οἱ ὁποῖοι, χωρὶς νὰ ἀριθμοῦν ὁμόφρονες ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Ἡπείρῳ, χωρὶς νὰ ἔχουν οὔτε ἓνα φίλον ἐκ τῆς χώρας τῶν ἐν Κων/πόλει, κατάρθρωσαν νὰ ἐκδοθῇ ἱραδὲς δι' οὐ συνιστᾶται ἐν Κων/πόλει ρωμουνικὴ ἐξουσία καὶ ἐσαγήνευσαν Ἑλληνα ἱεράρχην τὸν πρῶτον Μεσημβρίας ὃν ἀνεκήρυξαν ἐξαρχὸν τῶν Ρωμοῦνων μετ' οὐ πολὺ δὲ θὰ ἀρχίσῃ νέα σταυροφορία κατὰ τῶν ἐν Ἡπείρῳ καὶ Μακεδονίᾳ λαλούντων τὴν κουτσόβλαχικὴν ἀκραϊνῶν Ἑλλήνων κατοίκων. Ἐνῶ ἐπιστεύετο ὅτι αἱ ἐνεργεῖαι τοῦ καταπτύστου Μαργαρίτου εἶχον πλέον ναυαγήσῃ καὶ ἐν Ἡπείρῳ καὶ Μακεδονίᾳ μᾶς ἐμφανίζεται οὗτος μὲ ἱραδέδες, μὲ ἐξάρχους μὲ ἐθνικὰ συμβούλια καὶ αὐριον θὰ ἔχῃ καὶ ἐξαρχικὴν σύνοδον καὶ ἐπισκόπους ἴσως εἰς διαφόρους ἐπαρχίας. Διὰ νὰ καταλήξῃ ὅμως εἰς τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ εἰργάσθη ἀκριβῶς ἐπὶ τριάκοντα ἔτη. Ὅταν ἡμεῖς ἀνεπαυόμεθα εἰς τὰς πατρογονικὰς δόξας, ὅταν ἐσπρασσόμεθα ὑπὸ ταπεινῶν κομματικῶν παθῶν, ὅταν ἐκυλιόμεθα εἰς ἐθνικὴν ἀκολασίαν καὶ ἡγνοοῦμεν τί γίνεται ἐν Μακεδονίᾳ, Ἡπείρῳ καὶ Ἀλβανίᾳ, ὅταν διεσπαθίζομεν τὸν ἐθνικὸν πλοῦτον εἰς πλήρωσιν τῶν βαλκαντῶν φίλων καὶ εἰς ἄλλας ἀνότητους ἐνεργείας, ὁ Μαργαρίτης περιέτρεχε τὴν Τουρκίαν, ἀπέκτα φίλους πασάδες διὰ τοῦ ρωμουνικοῦ χρήματος, οἱ δὲ φίλοι αὐτοὶ ἐστήσαν σήμερον διὰ τῆς ἐξαρχίας νέον φραγμὸν κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐνέβαλον εἰς τὴν σάρκα αὐτοῦ νέον σάρακα. Ἀς τριψόμεν δὲ τὴν τὴν οὐρανὸν καὶ ἄς περιφύωμεν αὐτοὺς κύκλῳ ἡμῶν ἵνα ἴδωμεν τὰ

ἐθνικὰ ἐρείπια, τὴν ἐθνικὴν ἀμέλειαν, τὴν αἰσχύνην καὶ ταπεινότητα τῶν ἐνεργειῶν ἡμῶν. Καὶ νῦν ὅτε οἱ κίνδυνοι κρούουσι τὴν θύραν ἡμῶν σκεπτόμεθα περὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἀνορθώσεως, περὶ βελτιώσεως διοικήσεως, δικαιοσύνης κλ. Οὐδέποτε ἡλπίζομεν νὰ ἴδωμεν τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις τόσο ἀπαρασκευαῖς μετὰ ἐβδουήκοντα ἐλευθέρων βίον σκεπτόμεθα νῦν μόνον περὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἔδει νὰ ὦσι συντελεσμένα καὶ ἀσχολούμεθα πρὸς περισυλλογὴν τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων, αἵτινες ἔδει νὰ ὦσι καλῶς συντεταγμέναι καὶ ἐτοιμαὶ νὰ διεκδικήσωσι τὴν νίκην πρὸς τοὺς ἐχθρούς ! Ἀληθῶς εἰς πικρίαν ἐμβάλλει τοιαύτη ἐπισκόπησις πᾶσαν ἑλληνικὴν καρδίαν. Εἶνε δὲ δικαία ἡ ψυχολογικὴ αὕτη ὁδὸν καὶ κρατῶναι τὸν πατριωτισμὸν τῶν οὕτω σκεπτομένων ἢ ἰδέα ὅτι καὶ ἕτερος κίνδυνος ὑπάρχει, ὅτι πρὸς τοὺς δύο μνημονευθέντας ἤδη ἐχθροὺς προστίθενται καὶ οἱ Σέρβοι, οἱ μέχρι χθὲς ἀδελφοί, ὁμότυχοι, διόφρονες καὶ ἔχοντες κοινὰ πρὸς ἡμᾶς τὰ συμφέροντα. Καὶ οὗτοι παρίστανται νῦν ἀπειλητικοί, ἐνσπεύροντες διχονοίας, διασείοντες τὴν ἡσυχίαν τῆς Οἰκουμένης Ἐκκλησίας, διαρπαζόντες ναυὺς καὶ ἀπειλοῦντες πλείονα νὰ πράξωσι. Δὲν μνησικακοῦμεν κατ' ἀρχὴν πρὸς πᾶν ἔθνος πρὸς πᾶν ἄτομον τὸ ὁποῖον ὡς μύμηξ ἀσχολεῖται καθ' ἑκάστην καὶ παρασκευάζει δι' ἄλλων τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ. Μόνον φθονοῦμεν τὴν πρόσδον ἄλλων καὶ θέλομεν ὅπως τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος παραστῇ ὡς ἐκ παραδόσεως συνηγορὸς τοῦ καταπονουμένου ἐν Τουρκίᾳ Ἑλληνικοῦ στοιχείου ὅταν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἢ μετ' ὀλίγους μῆνας ἢ καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη ἐκραγῇ νέα κρίσις καὶ δημιουργηθῇ κατάστασις μὴ ἐπιτρέπουσα ἀναβολὴν δράσεως. Ὅρεῖται δὲ καὶ ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις καὶ πᾶς ἄλλος ὅστις δύναται ταχύτατα νὰ προβῇ εἰς τὴν σύνταξιν τῆς χώρας καὶ τὴν ἐκγύμνασιν τῶν ἀνδρῶν τῆς ἐφεδρείας. Ἀλλὰ παραλλήλως πρὸς τὰς κυβερνητικὰς ἐνεργείας ἄς χωρῇ καὶ πᾶσα ἄλλη ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ὁθενδήποτε αὕτη καὶ ἂν προέρχεται, εἴτε ἐκ τῆς Ἑθνικῆς ἐταιρείας, εἴτε ἐξ οἰασθῇποτε ἄλλης ὁμάδος. Καὶ ὅταν τοιαύτη σύντονος καταβληθῇ ἐνέργεια, τότε θὰ σκεφθῇ καὶ ἡ Πύλη ὅτι, θέλουσα νὰ καταπονήσῃ τὸν Ἑλληνισμόν διὰ ρωμουνικῆς ἐξουσίας, διὰ σερβικῶν σκανδάλων, διὰ καταπατήσεως τῶν προνομίων Χειμάρρας, διὰ τῆς καταπιέσεως ἐν γένει τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου ἐν Ἡπείρῳ, κακῶς ἐπράξεν. Οὕτω παρασκευαζόμενος ὁ ἑλληνισμός δι' ἔργων πλείων, ἐν Ἡπείρῳ καὶ Μακεδονίᾳ θὰ ἐξισχύσῃ ἴσως κατὰ τὸ προσεχές ἔαρ τοὺς ἱραδέδες καὶ θὰ παταξῇ ἐκείνους οἵτινες καταπονοῦσι τὸν ἑλληνικὸν πληθυσμὸν διὰ διηνεκῶν φορολογιῶν καὶ καταπιέσεων.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων νομοσχεδίων τὰ ὁποῖα θὰ ὑποβληθῶσι εἰς τὴν Βουλὴν παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν εἶνε καὶ τὸ περὶ συνθέσεως τοῦ ἐν εἰρήνῃ μονίμου στρατοῦ. Κατὰ τὸ νομοσχέδιον τοῦτο τὸ πεζικὸν αὐξάνεται κατὰ ἑξτάγματα, ἐλαττωμένου τοῦ εὐζωνικοῦ σώματος κατὰ δύο τάγματα. Διακρίνεται δὲ τὸ πεζικὸν εἰς ὁκτώ ταξιαρχίας, ἐκάστη τῶν ὁποίων θὰ περιλαμβάνῃ ἀνά δύο συντάγματα πεζικοῦ. Τὸ εὐζωνικὸν θ' ἀποτελῇται τοῦ λοιποῦ ἀπὸ 6 μόνον τάγματα.

ΕΞ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ

28 Νοεμβρίου

Ἡ κατάσταση. — Αἱ μεταρρυθμίσεις ἀνωφελεῖς ὅπως ἀνωφελὲς καὶ ὁ διορισμὸς μοναβήνηδων. — Τὸ ἔργον τῆς Ἑθρ. Ἐταιρείας ἀναμένουν ἐν Ἡπείρῳ. ἐν Ἡπείρῳ — Οἱ ρεθίφηδες. — Ἡ ἀπόλυσις τοῦ μουνταρλίφου.

Ἡ δημοσιεύσις τῶν παρανομιῶν, βαιοπραγιῶν, καὶ καταπιέσεων ἐκ μέρους τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν ἰσχυόντων εἰς τὸν τόπον, οὐ μόνον οὐδόλως, ὡς ἡ πείρα καὶ τὸ παρελθὸν διδάσκει, συντελεῖ εἰς τὸν σωφρονισμόν τούτων καὶ τὴν καλοδιοίκησιν τοῦ τόπου, ἀλλὰ καὶ ἐξαγριοῖ τοὺς καθ' ὧν τὰ γραφόμενα. Δημοσιεύονται (εἰς τὸν ξένον, ἐννοεῖται, τύπον) τὰ βάσανα καὶ τὰ δεινὰ, ἅτινα ὑφίσταται ὁ τόπος παρὰ τοῦτο ἢ ἐκείνου τοῦ κυβερνητικοῦ ὑπαλλήλου ἢ τοῦ ἰσχυόντος ἢ καὶ τοῦ μὴ ἰσχυόντος ἀκόμη, δημοσιεύονται καὶ αὐθαίρεσιαι τῶν αὐθαϊρέτων, φωνάζει ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» διὰ τὴν Ἡπείρον, καὶ ὅμως ... οὐδεμίαν μεταβολὴν ἐπὶ τὸ βέλτιον, οὐδεμίαν καλλιτέρευσιν τῆς καταστάσεως ἔχομεν. Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια ἵνα μὴ εἴπωμεν χειρότερα. Ἀλλὰ τώρα ἡλλαξαν (;) τὰ πράγματα. Τώρα ἀνέλαβον τὴν ὑποστήριξιν μας αἱ Μεγάλαι Χριστιανικαὶ Εὐρωπαϊκαὶ Δυνάμεις, καὶ θὰ γείνουσι, ἔγειναι, ἐτελειώσῃ, μεταρρυθμίσεις (εἴς τὴν εἰρήνῃ καὶ διακωμώδησις τῆς λέξεως) εἰς τὸν τόπον καὶ τί εἶδους μεταρρυθμίσεις ; Ἰδοὺ διοικητικαί, δικαστικαί, στρατιωτικαί, καὶ... καὶ... καὶ πολλὰ ἄλλα ἰσοδυναμοῦντα τῷ μηδενί. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ χρεωστοῦμεν (;) εἰς τὰς Δυνάμεις κυρίως καὶ εἰς τὸν Σουλτάνον ἐν μέρει σπεύσαντα ἵνα προκαταλάβῃ τὰς Δυνάμεις εἰς τοῦτο. Καὶ ἰδοὺ ἤλθον καὶ ἔρχονται καὶ θὰ ἔρχωνται (Κύριος εἶδε ἕως ποτε) διαταγαὶ καὶ διακοινώσεις καὶ φημάνια γνωστοποιοῦνται ὅτι θὰ γείνουσι γενικαὶ μεταρρυθμίσεις (ἐπὶ τοῦ χάρτου βεβαίως μόνον αἱ πλείους ἢ καὶ πᾶσαι) καθ' ὅλην τὴν Αὐτοκρατορίαν καὶ ὅπου π. χ. ὑπερισχύει τὸ χριστιανικὸν στοιχεῖον ἐκεῖ θὰ ὑπάρχῃ (διορίζεται, διοικητὴς μὲν χριστιανὸς βοηθὸς δὲ ὁθωμανός· ἢ δὲ χωροφυλακὴ θ' ἀποτελῇται τὸ πλεῖστον ἐκ χριστιανῶν· ὅπου ὑπερισχύουν οἱ ὁθωμανοί, ἐκεῖ αὐτοὶ θὰ ἔχωσι τὰ ἀνωτέρω προνόμια. Ἐπειτα εἰς καθὲν κωμόπολιν θὰ διορίζεται ἀπὸ ἑνὸς Μουδέρης (δὲν ξεύρω εἰς τί θὰ χρησιμοποιοῦνται) ἐκ τοῦ ὑπερισχύοντος στοιχείου (χωρὶς ὅμως βοηθόν). Καὶ μόνον αὐτὰ ; Ποῦ εἴμαστε ἀκόμη· θὰ μᾶς ἔλθουν καὶ ἔρχονται ἄλλαι μεταρρυθμίσεις σπουδαῖαι ὡς αὐτὰς, τὰς ἀνωτέρω, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸν ὅχι ὅλα μιὰ φορὰ δὲν γίνονται ... Ἀλλοίμονον ! Ἀλλοίμονον ! καὶ τρεῖς ἄλλοιμονον ! ! ! Καὶ τί θὰ καταλάβωμεν ἐν ὁ διοικητὴς ἢ ὁ βοηθὸς αὐτοῦ ἢ ὁ Μουδέρης θὰ εἶναι χριστιανός καὶ ἢ χωροφυλακὴ ἐπίσης ; Τί θὰ κερδίσωμεν ἐκ τούτου ; Ὅ,τι καὶ ἀπὸ τῶν μοναβήνην τοῦ Βαλῆ εἰς τὰ Ἱωάννινα Χρυσίδην, τοῦ ὁποῦ καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἀκόμη (ὅχι μόνον ἢ ὑπαρξία) ἀγνοεῖται καθ' ὅλον τὸν νομόν. Ποῖον τὸ πρακτικὸν ἀποτέλεσμα διὰ τὸν λαόν ἐκ τούτων καὶ τῶν τοιούτων μεταρρυθμίσεων ; οὐδὲν, εἰμὴ ἐπιβολὴ φόρων διὰ νὰ βγαίνουν οἱ μισθοὶ καὶ τῶν μοναβήνηδων. Διὰ τοῦτο καὶ αἱ μεταρρυθμίσεις ἐγένοντο δεκταὶ ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀκούει τις καὶ χωρικοὺς αὐτοὺς, φιλοσοφώντας τρόπον τινὰ ἐπὶ τῶν μεταρρυθμίσεων,

νάσια. Τὰ στρατολογικὰ γραφεῖα τῶν νομῶν Ἀττικῆς καὶ Ἀργολίδος ἀπέστειλαν ἥδη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τοιοῦτον πίνακα, ἐξ οὗ ἐμφαίνεται ὅτι ἡ δύναμις τῶν κληρωτῶν τῶν ἡνωμένων ἡλικιῶν μετὰ τῶν ἀπαλλαγέντων ἀνέρχεται εἰς 20,000 ἀνδρας. Ὡστε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ δύναμις τοῦ στρατοπέδου θὰ ὑπερβῇ τὸ ὅριον ὅπερ ἔταξεν ὁ Βασιλεὺς ἐν τῷ Διαγγέλματι τοῦ.

— Ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν ὑπέβαλε Β. Διάταγμα, δι' οὗ καταργεῖται ἡ ἐν Κερκύρας σχολὴ τῶν ἐφέδρων ἀξιωματικῶν, ὡς συμπληρωθεῖσιν τῶν θέσεων τῶν ἐν ἐφεδρείᾳ ἀξιωματικῶν.

— Ἡ κυβέρνησις ἐν τούτοις ἐτοιμάζεται νὰ ὑποβάλῃ καὶ ἄλλα στρατιωτικὰ μέτρα εἰς τὴν Βουλὴν. Οὕτω καταρτίζεται εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν νομοσχέδιον, δι' οὗ συνιστᾶται α') Διεύθυνσις ἐπιτελικῆς ὑπηρεσίας. β') Τμήμα στατιστικῆς στρατιωτικῶν πληροφοριῶν καὶ τοπογραφίας. Ἐκαστον δὲ τῶν τριῶν ἀρχηγίων τοῦ στρατοῦ θὰ ἔχῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἓνα ὑποστράτηγον, ἓνα συνταγματάρχην Γεν. Ἐπιτελῶν, ἓνα ἀντισυνταγματάρχην Γεν. Ἐπιτελῶν, ἓνα ἀρχίατρον, ἓνα ἐπιμελητήν, ἓνα ταγματάρχην, δύο λοχαγούς, δύο ὑπολοχαγούς καὶ τρεῖς γραφεῖς.

— Εἰς τὰς διενεργουμένας κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὁδὸν τοῦ Διπύλου ἀνασκαφάς, ἀπεκαλύφθη χθὲς τὸ κρητὶδωμα μεγάλου οἰκοδομήματος, συγκεκριμένου ἐξ ὀγκολίθων, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν λεγόμενων καίσαριων. Ἐπειδὴ πρό τινας χρόνους εἶχον εὐρεθῇ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, μέτρα τινα μακρά, ψηφίσματα ἀφορῶντα εἰς τὸν ἱερεῖα τοῦ ἱεροῦ τῆς Καλλιῆς Ἀρτέμιδος, — τὸ ὁποῖον ἔκειτο ἐξω τοῦ Διπύλου, — δύναται νὰ ὑποτεθῇ οὐχὶ ἀνευ πιθανότητος, ὅτι τὸ ἀνακαλυφθὲν οἰκοδομῆμα εἶνε αὐτὸ τοῦτο τὸ ἱερόν. Ἐάν τοῦτο βεβαιωθῇ, ἡ ἀνακάλυψις θὰ ἔχῃ οὐχὶ μικρὰν τοπογραφικὴν καὶ ἀρχαιολογικὴν σημασίαν.

μῶ περιγραφῇ κλ.), ὅστις καὶ πολλὰς ἄλλας ἀπέστειλεν εἰς τὸν ἐν Κων)πόλει Φιλολογικὸν Σύλλογον καὶ ἰδίαν πραγματεῖαν περὶ Ἀπολλωνίας ἐδημοσίευσεν τελευταίως ἐν τῇ ἐφημερίδι «Κωνσταντινούπολις» ἀριθ. 108 καὶ καθ' ἑξῆς.

Νοτίως ἐπὶ τῆς αὐλῆς τῆς Μονῆς ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ περιβόλου ἀνυψοῦται πύργος κατεστραμμένος κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ μικρῶν λίθων καὶ πυρολίθων, παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου δὲ τῆς Μονῆς ἐμαθόν ὅτι ἐνταῦθα, καθ' ἃ λέγουσιν, ἦν ὠρολόγιόν ποτε. Ἀπέναντι δὲ τῆς κυρίας εἰσόδου τῆς Μονῆς εὐρίσκει ὁ ἐπισκέπτης δῶμά τι καλούμενον τὰ τρία βήματα καὶ ἔθα ἐν τῷ ΝΔ μέρει, ΝΑ καὶ ΒΑ εἰσὶ κοιλότητες δι' ἀγιογραφῶν κεκοσμημέναι, ὡς καὶ ἅπαν τὸ δῶμα, προσόμοιαι πρὸς τὰς τῶν ἱερῶν βημάτων. Ἐνταῦθα λέγουσιν ἦν τὸ ἐστιατόριον τῶν ἐν τῇ Μονῇ ἄλλοτε καλογέρων. Εἰς τὸν νάρθηκα τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν πρόσοψιν εἰσὶ μικροὶ τινες κίονες φέροντες εἰς τ' ἄνω διάφορα πρόσωπα γεγλυμμένα, εἰς ἓνα δὲ τετραγωνικὸν τεθειμένον ἀντιθέτως καὶ μεταγενεστέρως βεβαίως εἰσὶ διάφορα δυσανάγνωστα στοιχεῖα. Ἐν τῇ εἰσόδῳ δ' ἐνταῦθα ἀριστερὰ ἐξωγραφισμένη ἐστὶν αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια, πιθανῶς Ἀνδρονίκου Κομνηνοῦ Ἀγγέλου Παλαιολόγου (1266-1328) ἢ Νέου Κωνσταντίνου Κομνηνοῦ Ἀγγέλου Παλαιολόγου κατὰ τὰς ἀνωθεν αὐτῆς ἐπιγραφάς, διαφυγούσα τὴν ἀσβεστον τοῦ ἐπαλειψάντος δι' αὐτῆς καὶ ἔσθθεν τὰς ἐπὶ τῶν τοίχων ἱερὰς ζωγραφίας ἀρχαίας καὶ καλῆς βυζαντινῆς τέχνης, ὡς εἶνε ἀρχαιότατος καὶ βυζαντινὸς ρυθμὸς καὶ ὁ ναὸς ὅλος, ὅστις καὶ τῷ 858 μ. Χ. ἔτει ὑπῆρχε.

Κάτωθι καὶ περὶ τὴν Μονὴν καλλιεργοῦνται ἀγροί, ἐν οἷς πολλοὶ ἀνδριάντες καὶ πολλὰ ἀγάλματα καὶ πλάκες ἐνεπίγραφοι καὶ διάφορα νομίσματα ἀνεκαλύφθησαν καὶ ἀνακαλύπτονται παρὰ τῶν γεωργῶν· ἀλλὰ τὰ πάντα δυστυχῶς γίνονται ἀνάρπαστα ὑπὸ τῶν δυναμένων καὶ οὕτως οὐδὲν εὐρῆται κατατεθειμένον πού ἢ ἐν τῇ Μονῇ, πλὴν τῶν τετειχισμένων καὶ ἀγάλματός τινος γυναικείου ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Μονῆς φυσικοῦ μεγέθους δεινῶς ἡκρωτηριασμένου. Ἡμεῖς

— Τὸ συμβούλιον τῆς Βιοτεχνικῆς Ἑταιρείας προχωρεῖ μετὰ δραστηριότητος εἰς τὰς προπαρασκευαστικὰς μελέτας καὶ ἐργασίας τοῦ πρὸς πραγματοποίησιν τῆς ἡν ἔλαβε λαμπρὰς ἀποφάσεως τῆς ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ προσεχὲς ἔαρ ὀργανώσεως Γεωργικῆς καὶ Κτηνοτροφικῆς Ἐκθέσεως, ἀφοῦ ἡ ἐκ γεωπόνων καὶ ἐξ ἄλλων εἰδικῶν προσώπων ἐπιτροπὴ κατήρτισε τὸν σκελετὸν τοῦ περιεχομένου τοιαύτης ἐκθέσεως.

— Ὁ κ. Ὀδυσσεὺς Ι. Παπακωνσταντῆς ἀνεψιὸς τῆς Α. Μ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐτέλεσεν ἐν Αἰνῶ τοὺς γάμους αὐτοῦ μετὰ τῆς δεσποινίδος Δουνίκης Παπαδοπούλου. Εἰς τὸ εὐάριστον ζεῦγος εὐχόμεθα βίον μακρὸν καὶ εὐδαίμονα.

— Ἀφίκετο ἐκ Γκιμουλτζίνης καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Σοῦλι τῶν Κουρέντων ὁ κ. Γιαννάκης Στέργιου Ριζιώτης.

— Διατρίψας ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐνταῦθα ἀνεχώρησεν εἰς Βῶλον καὶ Καρδίτσαν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Θεοκρίτου ὁ κ. Ἀθ. Παππᾶς.

— Ἀφίκετο ἐκ Τσαρπαλιανῶν τοῦ Πωγωνίου καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Κάϊρον μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ ὁ κ. Χαρίσης Βασιλείου.

— Οἱ κ.κ. Σπυρ. Πατέλης ἐκ Κρανιάς καὶ Ἰω. Τολυκάς ὑποστάντες τὰς ἐξετάσεις αὐτῶν ἐνώπιον τῆς Ἱατρικῆς σχολῆς ἀνηγορεύθησαν διδάκτορες μετὰ τὸν ἐπὶ τὴν βαθμὸν «λίαν καλῶς», δι' ὃν ἐδέχθησαν τὰ συγχαρητήρια τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν φίλων.

Δ. Ο.

— Σήμερον ἐορτάζει ὁ φίλος ἱατρός κ. Νικ. Γ. Φίλης, ὁ κ. Νικ. Τσιγαρᾶς, ὁ κ. Νικ. Οἰκονόμου (οἰκία Μελά), ὁ κ. Νικ. Μπίτζος (Πειραιᾶ), ὁ κ. Νικ. Ρούσης, δικηγόρος, ὁ κ. Νικ. Κουντούρης, ὁ κ. Ν. Δ. Λάμπας καὶ ὁ κ. Νικ. Μουτσόπουλος, ἀρτοποιός.

— Ἡ ἐξ Ἰωαννίνων τῆς Ἡπείρου κ. Τερψυχόρη Μανάρη μαῖα ὑποστᾶσα κατ' αὐτὰς ἐν τῷ ἐνταῦθα Ἱατροσυνοεδρίῳ τὰς τε θεωρητικὰς καὶ πρακτικὰς ἐξετάσεις ἡρίστευσε. Συγχαίροντες ὅθεν αὐτὴν ἀπὸ καρδίας συνιστῶμεν ὡς μίαν ἐκ τῶν ἀρίστων πτυχιούχων μαίω τῆς πρωτεύουσας.

— Ἀφίκετο ἐκ Κερκύρας ὁ αὐτόθι φίλος ἀνταποκριτὴς κ. Β. Τζούρας ἀνθυπολοχαγός.

αὐτοὶ παρέστημεν κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν μας θεαταὶ εἰς τὴν φόρτωσιν μεγάλης τινὸς στήλης ἐξαχθείσης πρὸ διετίας δαπάναις τῶν Βρυωνῶν βένδων καὶ ὑπ' αὐτῶν ἡδη μετακομιζομένης εἰς Φιέριον, ἵνα κοσμήσῃ οἰκοδομήμα τι αὐτῶν, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοὶ λίθοι οὗς ἔχουσιν ἡδη ἐντεῦθεν μεταφέρει. Ἀλλὰ καὶ ἄλλην στήλην ὁμοίαν καὶ ἴσην τὸ μέγεθος ἡμικεκαλυμμένην ὑπὸ τῶν χωμάτων εἶδομεν ἐν τῷ αὐτῷ μέρει τοῦ ἀγροῦ. Ἦσαν δ' αὗται ἐκ συμμιγῶς μαρμαροῦ λευκοῦ καὶ μέλανος (σχιστολίθου), ἐν ᾧ ἄλλοι μικρότεροι παρακείμενοι ἦσαν λευκοὶ ὅλως.

Εὐτυχῶς ἡ ἐντεῖχισις, ὡς εἶπομεν, πολλὰ διέσωσεν ἡμῖν, διότι δὲν ὑπάρχει σχεδὸν οἰκία ἐν τοῖς χωρίοις τῆς Μικρᾶς Μουζεκίας, ἥτις νὰ μὴ ἔχῃ ἐντετειχισμένην, ἢ ἐν τῇ αὐτῇ ἐρριμένην ἀρχαιότητά τινα ἐκ τῆς Ἀπολλωνίας. Πλείστους ὀγκώδεις λίθους τετραγώνους ἢ τούντυντιον οἱ χωρικοὶ οὗτοι ἔχουσι μεταποιήσει εἰς λεκάνας, ὅπου πλύνουσι παρὰ τὰ φρέατα αὐτῶν, τὰ δὲ φρέατα ταῦτα εἰσὶ βόθροι ἐσκαμμένοι εἰς βάθος μέτριον ἐν τῇ γῇ, εἰς οὓς ρέπουσι μεταφέροντες ὕδωρ ποτάμιον, ἐξ οὗ καὶ πίνουσιν, ὡς μὴ ὑπαρχουσῶν φυσικῶν πηγῶν, ἢ κρηνῶν καθ' ἅπασαν τὴν Μουζεκίαν.

Ὁ πανδαμάτωρ χρόνος διέσωσε μέχρις ἡμῶν καὶ τὸ εὐκλεὲς ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως ἐν τοῖς νῦν ἐρείπιοις καὶ τῷ κάτωθεν τοῦ λόφου χωριδίῳ ἐν τῇ ὀνομασίᾳ αὐτῶν Πόλγανη. Τὸ χωριδίον μικρὸν ἐστὶ, ἴσονται δ' αἱ οἰκίαι τοῦ ἐκ λίθων. Κατὰ τὴν διέλευσίν μας ἐν τῷ παραθύρῳ οἰκίας τινὸς ἐξεχούσης προέβαλλεν ἡ θελκτικὴ μορφή ὥραιας κόρης, ἣν Ἀπολλωνιάτιν θεᾶν ἀπεκαλέσαμεν πάντες οἱ τῆς συνοῦς καὶ ἰδοῦ, εἶπομεν, ἀρχαῖον ἐμψυχον ὃν διασωθέν μετὰ τῶν λίθων μέχρις ἡμῶν.

Τέλος ἐνταῦθα ἐπὶ ἄλλου λόφου ἀπέναντι τῆς Μονῆς κειμένου καὶ παρὰ τὸ χωρίον Στήλασι ὑψοῦται στήλη μεγάλη ἐκ δύο λίθων φέρουσα εἰς τὸν ἓνα μέγαν σιδηρὸν κρίκον. Λέγουσιν ὅτι εἰς τὸν κρίκον τοῦτον προσέδεον τὰ πλεῖστα οἱ ἀρχαῖοι, τῆς θαλάσσης μέχρις ἐκεῖ τὸ πάλαι ἐξικνουμένης. Καὶ ὅτι μὲν ἡ θάλασσα, ἥτις καὶ νῦν ἀπέχει μίαν ὥραν μόλις, ἐξετείνετο ἄλ-

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΣ ΙΑΤΡΟΣ

Διδάκτωρ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων.
Λέχεται 8—10 π. μ. καὶ 2—4 μ. μ.
ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ τοὺς πτωχοὺς δωρεὰν
(67 ὁδὸς Σωκρατους Πλατεῖα Ὁμονοίας 67)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΑΡΚΟΥ

(δικηγόρος)

Παρὰ τοῖς μικτοῖς καὶ προξενικαῖς δικαστηρίοις τῆς Ἀλεξανδρείας (Αἰγύπτου) μετέφερε τὸ γραφεῖον του παρὰ τὴν κλινικὴν τοῦ ἱατροῦ κ. Γεωργίου Μάρκου ἐν ὁδῷ Ἀβέρωφ ἀπέναντι ἀκριβῶς τοῦ κ. Γεωργ. Ἀβέρωφ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ

«Universitaten»

ΕΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΩ

Τὸ ἐλληνικὸν τοῦτο καφενεῖον νεωστὶ ἠνέωξε τὰς πύλας αὐτοῦ εἰς τὸ ἐν Βουκουρεστίῳ κοινόν, διευθυνόμενον δὲ ὑπὸ τοῦ εὐέλπιδος νέου **Ἰωάννου Κωνσταντίνου** Ἡπειρώτου ἐκ τῆς κωμοπόλεως Γρεβενῆ τοῦ Ζαγορίου παρέχει πᾶσαν πληροφορίαν εἰς πάντα ἑλληνα ἀφικνούμενον εἰς Βουκουρεστίον. Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ καφενεῖον τοῦτο εἰς πάντα Ἡπειρώτην σαὶ εἰς πάντα ἑλληνα διερχόμενον ἐκ Βουκουρεστίου.

Νέον Ἡπειρωτικὸν ῥαφεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Δημ. Ἀράπης καὶ Ἰω. Γιαννακοῦτσος» ἠνοίχεν ἐν ὁδῷ Ἀριστείδου Ἀριθ 2 παρὰ τοὺς Ἀγίους Θεοδώρους Συνιστῶμεν αὐτὸ εἰς τοὺς πατοῦτας καὶ φίλους ὑπὸ ἐποψὴν στερεότητος, κομψότητος καὶ εὐθηνίας.

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΝΟΥΛΗΣ

Ἰατρὸς

Λέχεται ἀσθενεῖς ὥρα 8—9 π. μ. καὶ μ. μ.
Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 40.

λοτε μέχρι τοῦ μέρους τούτου οὐδόλως δύσκολον νὰ παρδεχθῇ τις, μάλιστα ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἰδίου ἐσχημάτισαν τὴν ιδεάν ὅτι ἐξετείνετο καὶ εἰς πολὺ εἰσέτι διάστημα ἐσωτερικῶς τῆς Μουζεκίας, ἀλλ' ἡ ἐξήγησις τῆς ὑπάρξεως τῆς στήλης ταύτης εἶνε πιθανὴ μόνον ἐάν παραδεχθῶμεν τὴν ἄλλην ἐπικρατοῦσαν ιδεάν, ὅτι ἐνταῦθα ἦν ναὸς τις, ἄλλως τε λέγουσιν οἱ γέροντες ὅτι ἐνταῦθα ἦσαν ἐπτὰ στήλαι, ἐκ τῶν τῶν δ' ἐπωνομάσθη καὶ τὸ χωρίον Στήλασι.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν σωζομένων νῦν ἐρείπων καὶ ἀρχαιοτήτων τῆς Ἀπολλωνίας, ἐκ τῆς ἱστορίας δὲ μανθανομεν περὶ τοῦ μεγαλείου αὐτῆς καὶ τῆς ἀξίας, ὅποτε καταφκίτο, ὅτε ἐθεωρεῖτο ὡς μία τῶν ἐπισημοτέρων ἐκ τῶν ἐπτὰ πόλεων, αἵτινες ἔφερον ἐν τῇ ἀρχαιότητι τὸ αὐτὸ ὄνομα, διότι καθ' ἃ μνημονεύει ὁ Θουκυδίδης ἔλαβε μέρος ἐν τῷ πρώτῳ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ κατὰ τῶν Κερκυραίων καὶ ὑπὲρ τῶν Κορινθίων, διότι καθ' ἃ ἀφηγεῖται ὁ Ἡρόδοτος (βιβλ. Θ' Κεφ. 92—95) ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἥλιου, εἴτε Ἀπόλλωνος, εἰς ὃν ἔγινε κατὰ τὴν θεῖαν χάριν μάχης σπουδαῖος ὁ πολυπαθὴς Εὐήνιος ὁ πατὴρ τοῦ ἐν Ἀθήνῃ μάντεως Δημόφρου ὁ τυφλωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀπολλωνιατῶν, διότι αἱ λύκοι κατέφαγον τὸ παίμνιον τοῦ ναοῦ, ὅτε αὐτὸς νύκτα τινὰ τὸ ἐφύλαττε, διότι ἐνταῦθα ὁ Φίλιππος Γος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων πολιορκῶν αὐτὴν τῷ 216 π. Χ. ἐνίκηθη ὑπὸ τῶν Ρωμαϊκῶν κῶν στρατιῶν διότι περὶ τὸ 450 π. Χ. ἔτος ἐνταῦθα ἐστάλη ὁ Ὀκτάβιος Καῖσαρ ὁ μετὰ ταῦτα αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, ἵνα σπουδάσῃ τὴν ρητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν κλπ.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν Χριστὸν ἠκμασεν ἡ πόλις αὕτη ὡς ἐπισκοπή, γνωρίζομεν δὲ ἐπισκόπους αὐτῆς τὸν Φήλικα (431) ἐν τῇ τρίτῃ Οἰκουμένηκῃ Συνόδῳ ἐν Ἐφέσῳ καὶ τὸν Εὐσέβιον (451) ἐν τῇ Δι' Οἰκῳμ. Συνόδῳ ἐν Χαλκηδόνι.

Δ. Παναγιωτίδης.

Σημ. Ἡ παρούσα πραγματεία ἀναδημοσιεύεται ἐκ τοῦ περιοδικοῦ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Φιλολογικοῦ Συλλόγου.